

Yoel Kitabı ve Laodikya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sayı Otuz Dokuz

Jeff Pippenger

2026-02-02

Otuz Dokuzuncu

2024 yılındaki dışsal alfa temel imtihanını takip eden içsel omega taçtaşı imtihanı, “ambar”ın ve ambarda muhafaza edilen “et”in tanımlanmasını gerektirir. Bu imtihan peygamberîdir ve hakikatin içsel ve dışsal bir hattına sahiptir. Mücevherler, James White’ın ortakalanı mıdır, yoksa Tanrı’nın Sözü’nün hakikatleri midir? İki de.

11 Eylül’de, Tanrı’nın halkı küçük kitabı yemeye ve temellerin o vakit atıldığı Yeremya’nın eski yollarına geri dönmeye çağrıldı. 11 Eylül’de, Vahiy’in on birinci bölümünde Yuhanna’ya ölçmesi buyrulduğunda, kendisine iki şeyi ölçmesinin buyrulduğu görüldü. Kendisine hem mâbedi hem de onun içindeki ibadet edenleri ölçmesi buyruldu. Kendisine, kutsal yer ile cemaatin uluslar tarafından 1.260 yıl boyunca ayaklar altında çiğnenmesiyle bağlantılı olan avluyu ise hariç bırakması buyruldu. Kutsal yer ve cemaat, mâbed ve onun içindeki ibadet edenlerdir.

2023’te, 11 Eylül’de inmiş olan aynı melek yeniden indi ve Gece Yarısı Nidası’nın mesajının mührünü açtı; ardından 2024’te, Roma sembolünün, Milleritler için yaptığı gibi, görünümü hâlâ tesis edip etmediğine dair haricî temel sınama gerçekleşti.

Göklerin “açık pencereleri”, tapınağın içsel omega sınamasının gelişini ve “dönüş” çağrısını işaret eder. Bu sınama, iki sembolün tanımlanmasını gerektirir. Üçüncü melek 1844’te ve sonra 11 Eylül’de yeniden geldiğinde, Yuhanna’ya tapınağı ve içindeki tapınanları ölçmesi söylenir; böylece 2023’te tapınağı ve tapınanları ölçmeye yönelik peygamberî bir işi tanımlamaktadır. Malaki, “ambar” nedir ve “et” nedir? sorularını gündeme getirir. Miller’in rüyasında aynı sorular, “mücevher kutusu” nedir ve “mücevherler” nedir, biçimini alır.

Miller’in rüyası, göğün açık pencerelerini, Vahiy’in on dokuzuncu bölümünde muzaffer Kilise’nin beyaz ketenler içinde, Orduların Rabbi’nin ordusunun beyaz atlarına binmek üzere yükseltildiği yer olarak belirler. Açık pencereler, Malaki’deki bereketin ya da lanetin döküldüğü yerdir. Miller’in açık penceresi, süprüntünün uzaklaştırıldığı ve mücevherlerin sandığa toplandığı yerdir.

Göklerin pencerelerine ilk atıf Nuh anlatısındadır; o pencereler açıldığında kırk gün kırk gece yağmur yağdı. Pencereler açıldığında, gemide sekiz can vardı. Kızıldeniz’deki vaftiz, Şeria aşılncaya dek süren kırk yıllık çölde dolaşma dönemini başlattı. Mesih daha sonra tam o yerde vaftiz edildiğinde, kırk gün boyunca çöle sürüldü. Dirildiğinde ise, vaftizinde önceden örneklenmiş olduğu üzere, göğe yükselmeden önce kırk gün boyunca öğrencilerine öğretti.

Kilise, savaştan Kilise’den muzaffer Kilise’ye geçtiğinde, otuz yaşındaki Kral Davut kırk yıl hüküm sürecektir. Muzaffer Kilise bir peygamber, bir kâhin ve bir kral ile temsil edilir. Yirmi iki yıllık hizmetine otuz yaşında başlayan peygamber Hezekiel’dir; ve bu hizmete, gökler açıldığında,

başladı.

Otuzuncu yılda, dördüncü ayın beşinci günü, Kebar Irmağı kıyısında sürgünlerin arasındayken, gökler açıldı ve Tanrı'ya ilişkin görüşler gördüm. Hezekiel 1:1.

Otuz yaşında Yusuf kâhin olarak hüküm sürmeye başladı ve İslâm'ın doğu rüzgârının getirdiği, giderek tırmanan bir krizle karşı karşıya kaldı; bu kriz, denizde yatan ejderha olan Mısır'ın tek dünya hükümeti kurmasına imkân tanıdı. O krizde Yusuf eti ambarlara topladı.

2023 yılının Temmuz ayında çölde bir ses işitildi; ardından Yahuda oymağından Aslan, Gece Yarısı Çılgılığı'nın mesajının mührünü açmaya başladı. 2024'te temel haricî alfa sınaması iki sınıfı birbirinden ayırdı ve mühürlerin açılması süreci devam etti. Şimdi ise 2026'da, iki sınıfı bir kez daha ayıracak olan mâbedin dâhilî omega sınaması gelmiştir.

Mesih'in, Antlaşmanın Elçisi olarak, çoklarıyla antlaşmayı pekiştirdiği kutsal hafta, avluyu ve Kutsal Yer'i ifade eder. 22 Ekim 1844'ten, Mikail ayağa kalkıncaya kadar (o kutsal haftanın sonunda, İstefanos taşlandığında yaptığı gibi), En Kutsal Yer'dir. İlkbahar bayramları o kutsal haftada yerine getirildi ve bayramların alfasıdır; sonbahar bayramları ise birinci gündeki Borazanlar Bayramı, onuncu gündeki Kefaret Günü ve ardından on beşinci günden yirmi ikinci güne kadar süren Çardaklar Bayramı ile bayramların omegasıdır.

Aynı şekilde, İkinci Geliş'le ilgili tipler de sembolik hizmette işaret edilen zamanda yerine gelmelidir. Musaî düzen uyarınca kutsal yerin arındırılması, yani büyük Kefaret Günü, Yahudi takvimindeki yedinci ayın onuncu gününde (Levililer 16:29-34) gerçekleşirdi; bu günde başkâhin, bütün İsrail için kefarete yapmış ve böylece günahlarını kutsal yerden kaldırmış olarak dışarı çıkar, halkı kutsardı. Bu nedenle, büyük Başkâhinimiz Mesih'in, günahı ve günahkârları yok ederek yeryüzünü arıtmak ve kendisini bekleyen halkını ölümsüzlükle bereketlemek üzere görüneceğine inanılıyordu. Yedinci ayın onuncu günü, büyük Kefaret Günü, kutsal yerin arındırılma zamanı, ki 1844 yılında bu gün 22 Ekim'e rastlamıştı, Rab'bin gelişinin zamanı olarak kabul edildi. Bu, 2300 günün sonbaharda sona ereceğine dair daha önce sunulan kanıtlarla uyumluydu ve ulaşılan sonuç karşı konulamaz görünüyordu.

Matta 25'teki benzetmede, bekleyiş ve uyuklama zamanını damadın gelişi izler. Bu, hem peygamberlik sözlerinden hem de tiplerden hareketle az önce ortaya konan gerekçelerle uyumluydu. Bunlar, doğrulukları konusunda kuvvetli bir kanaat uyandırdı; ve "gece yarısı nidâsı" binlerce imanlı tarafından ilan edildi.

Hareket, bir gelgit dalgası gibi ülkeyi süpürdü. Kentten kente, köyden köye ve ücra kırsal bölgelere kadar ilerledi; ta ki Tanrı'nın bekleyen halkı bütünüyle uyanıp harekete geçinceye dek. Bu bildirinin karşısında bağınazlık, yükselen güneşin önündeki ilk kırağı gibi yok olup gitti. İmanlılar, kuşku ve şaşkınlıklarının giderildiğini gördüler; umut ve cesaret yüreklerini canlandırdı. Bu iş, Tanrı'nın Sözü ve Ruhunun denetleyici etkisi olmadan ortaya çıkan beşerî heyecanın her zaman sergilediği o aşırılıklardan uzaktı. Niteliği, kadim İsrail arasında O'nun kullarından gelen azarlama mesajlarını izleyen kendini alçaltma ve Rab'be dönüş dönemlerine benzerdi. Tanrı'nın işini her çağda belirleyen özellikleri taşıyordu. Taşkın sevinç pek azdı; bunun yerine derin bir yürek yoklaması, günah itirafı ve dünyadan yüz çevirme vardı. Rab'bi

karşılama hazırlık, ıstırap içindeki ruhların taşıdığı yükü. Sebatkâr dua ve Tanrı'ya kayıtsız şartsız adanma vardı. Büyük Mücadele, 400.

İlkbahar bayramları kutsal hafta içinde yerine geldi ve erken ya da alfa yağmuru o zaman Pentekost'ta döküldü; böylece güz bayramlarındaki geç yağmurun dökülüşüne tipolojik bir örnek teşkil ediyordu. Bu ilkbahar bayramları Levililer 23'te, birden yirmi ikiye kadar olan ayetlerde ortaya konmuştur. Güz bayramları ise yirmi üçten kırk dörde kadar olan ayetlerdedir. 2300 yıl 1844 yılına götürür. İlkbahar bayramları için yirmi iki ayet ve güz bayramları için yirmi iki ayet. Yirmi üçüncü bölümde, yirmi ikişer ayetten oluşan iki kısım.

Boru Çalma Bayramı, on gün sonra yargının vuku bulacağına dair bir uyarıydı; Çardaklar Bayramı ise Kefaret Günü'nde bağışlanan günahlar için bir sevinç kutlamasıydı. Şabat ile bayramdan sonraki sekizinci gün, dünyanın bin yıllık Şabat istirahatini temsil eder.

Fakat sevgililer, şu tek şeyi göz ardı etmeyin: Rab katında bir gün bin yıl gibidir ve bin yıl da bir gün gibidir. 2. Petrus 3:8.

İlk melek yargının açılışını ilan etti ve o peygamberlik bağlamında, Daniel'in "zamanın sonu" dediği 1798, Borazanlar Bayramı'nın yerine gelişidir; ancak 11 Ağustos 1840'ta, 1798'de mühürü açılmış ilk meleğin bildirisi, ikinci "vay" kehanetinin yerine gelmesiyle güçlendirildi. İslâm, yaklaşan yargı gününü ilan eden Borazanlar Bayramı uyarısının bir parçasıdır.

Görmeye istekli olanlar için, sonbaharın Boru Çalma Bayramı ile Çardaklar Bayramı, ortasında yargının bulunduğu alfa ve omega bayramlarını temsil eder. Bu bayramların Levililer kitabının yirmi üçüncü bölümünde belirlenmiş olması tesadüf değildir. Yirmi üç, kefaretin simgesidir. İlk bayramın yedinci ayın birinci gününde olması ve son bayramın yirmi ikinci günde sona ermesi tesadüf değildir. Boru Çalma Bayramı İbrani alfabesinin birinci harfidir, Kefaret Günü orta harftir ve Çardaklar Bayramı İbrani alfabesinin yirmi ikinci harfidir.

Levililer 23:23–44, "hakikat çerçevesi" içinde konumlanan yirmi iki ayetten oluşur. Ortadaki onuncu gün bir imtihanı tanımlar; çünkü on sayısı bir imtihanın sembolüdür; ve Kefaret Günü, kaybolmuşların isyanının kayda geçirildiği ve çözüme kavuşturulduğu gündür; ve o isyan İbrani alfabesinin on üçüncü harfiyle temsil edilir. İbranice "hakikat" sözcüğünün orta harfi on üçüncüdür ve yedinci ayın onuncu günüyle örtüşür; bir işaret taşı olarak İbrani alfabesinin ve söz konusu günün peygamberî niteliklerine sahiptir. On ile on üçün toplamı yirmi üç eder. Yetmiş, on ile yedinin çarpımıdır; ve yedinci ayın onuncu günü de yetmiş tekabül eder; bu ise mühletin sonunun bir sembolüdür.

O zaman Petrus O'na gelip dedi: "Rab, kardeşim bana karşı kaç kez günah işler de ben onu bağışlayayım? Yedi kez mi?" İsa ona dedi: "Sana, yedi kez kadar değil; fakat yetmiş kere yedi kez diyorum." Matta 18:21, 22.

Kadim İsrail için dört yüz doksan yıl kesilip ayrıldı. Bu yıllar iki bin üç yüz yıldan kesilip ayrıldı ve yetmiş hafta olarak temsil edildi; böylece İsa, sınama süresinin sınırının dört yüz doksan olduğunu ve bunun Daniel 9'da "yetmiş" hafta ile temsil edildiğini belirledi.

Yetmiş hafta, senin halkın ve kutsal kent üzerine belirlenmiştir; isyana son vermek, günahları sona erdirmek, suç için kefarete sağlamak, ebedî doğruluğu getirmek, görümü ve peygamberliği mühürlemek ve En Kutsal'ı meshetmek için. Daniel 9:24.

“Kesilip atılmak” olarak çevrilen İbranice sözcük, Eski Antlaşma’da yalnızca bu ayette kullanılır ve “kararlaştırılmış” ya da “hükme bağlanmış” anlamına gelir. Bu, genellikle “kesilip atılmak” diye çevrilen ve Yaratılış on beşte antlaşmanın ilk adımında Avram’ın sunuları kesmesine dayanan sözcükten farklıdır. İsrail’e dört yüz doksan yıllık bir mühlet dönemi tanınacağı ve sonra Tanrı’nın antlaşma halkı olarak “kesilip atılacakları” kararlaştırılmış ve hükme bağlanmıştı. İki farklı “kesilme” vardır; bunlardan biri, dönemin, yetmiş sayısı ile daha büyük bir toplamdan “kesilip” ayrılmış bir mühlet dönemi olduğunu temsil eder ve Yoel’in “yeni şarabı” ağızlarından “kesildiğinde” mühlet kapanır. Yetmiş, mühletin kapanışını temsil eder.

Sonbahar bayramları, İbranice “gerçek” kelimesinin üç basamağını içerir. Sonbahar bayramları Levililer 23:23’te başlar; Kefaret Günü’nün orta işaret taşı onuncu gün ve on üçüncü harftir; bu 23’e tekabül eder; Çardaklar Bayramı yirmi ikinci günde sona erer; ardından bayramı izleyen bir Büyük Şabat gelir; ve metin 23:44’te son bulur.

Levililer, Levilî kâhinlik demektir. İlkbahar bayramları 23:1-22’de temsil edilir, ardından sonbahar bayramları 23:23-44’te yer alır. İlkbahar bayramları yirmi iki ayetle temsil edilir ve İbranice alfabe yirmi iki harftir. Sonbahar bayramları da yirmi iki ayette ortaya konulur. Boru Sesleri Bayramı, Kefaret Günü’ndeki yargının yaklaştığını ilan eder. Ardından Çardaklar Bayramı yedi gün sürer; yedinci ayın yirmi ikinci gününde sona erer. Yedi günün ilki ayinî bir Şabattır; yedi günlük bayramdan sonraki gün olan sekizinci gün de öyleydi. Birinci ve sekizinci gün, sekizinci günü, yediden olan sekizincinin bir simgesi kılar.

İsrailoğullarına de ki: Bu yedinci ayın on beşinci günü, RAB’be yedi gün sürecek Çardaklar Bayramı olacaktır. İlk gün kutsal bir toplantı olacaktır: o gün hiçbir gündelik iş yapmayacaksınız. Yedi gün boyunca RAB’be ateşten sunu sunacaksınız; sekizinci gün size kutsal bir toplantı olacaktır ve RAB’be ateşten sunu sunacaksınız: bu, görkemli bir toplantıdır; o gün hiçbir gündelik iş yapmayacaksınız. ... Yine yedinci ayın on beşinci gününde, toprağın ürününü topladığınızda, RAB’be yedi gün bayram tutacaksınız: ilk gün dinlenme günü, sekizinci gün de dinlenme günü olacaktır. Levililer 23:34-36, 39.

Sekizinci günün ayinî Şabattı, Çardaklar Bayramı’nı izleyen binyılın Şabatını temsil eder. Kadim İsrail’in kırk yıl çölde dolaşması, Çardaklar Bayramı günlerinde çardaklarda yaşamakla anılır; ve bu, yalnızca geç yağmurun dökülüşünü değil, aynı zamanda, meleklerin Tanrı’nın sadıklarını korumak üzere tepelere ve dağlara götürdüğü Yakup’un sıkıntısı zamanını da temsil eder.

Sıkıntı zamanında hepimiz şehirlerden ve köylerden kaçtık, fakat kılıçla kutsalların evlerine giren kötüler tarafından kovalandık. Bizi öldürmek için kılıçlarını kaldırdılar; fakat kılıçlar kırıldı ve saman çöpü gibi güçsüzce yere düştü. Sonra hepimiz kurtuluş için gece gündüz feryat ettik ve bu feryat Tanrı’nın huzuruna yükseldi. Güneş yükseldi, ay ise yerinden kıvıldamadı. Irmaklar akmayı kesti. Kara, ağır bulutlar yükseldi ve birbirleriyle çarpıştı. Fakat sabit bir yücelikle parıldayan berrak bir yer vardı; oradan, çok suların uğultusu gibi olan Tanrı’nın sesi

geldi; bu ses gökleri ve yeri sarstı. Gök açılıp kapandı ve çalkalanıyordu. Dağlar rüzgârdaki bir kamış gibi sarsıldı ve her yana kırılmış kayalar fırlattı. Deniz bir tencere gibi kaynadı ve karaya taşlar fırlattı. Ve Tanrı, İsa'nın gelişinin gününü ve saatini bildirip ebedî antlaşmayı halkına teslim ederken, bir cümle söyledi, sonra durdu; sözler yeryüzünde yankılanırken. Tanrı'nın İsrail'i, gözleri yukarıya dikili hâlde durdu; Yehova'nın ağzından çıkan ve yeryüzünde en gür gök gürültüsü patlamaları gibi yankılanan sözleri dinliyorlardı. Dehşetli bir vakar vardı. Her cümlenin sonunda kutsallar, "Yücelik! Haleluya!" diye haykırdılar. Çehreleri Tanrı'nın yüceliğiyle aydınlandı; Sina'dan indiğinde Musa'nın yüzünün parladığı gibi yücelikle ışıldadılar. Kötüler, üzerlerindeki yücelikten ötürü onlara bakamadılar. Ve Tanrı'yı, Sebt Günü'nü kutsal tutarak onurlandırmış olanların üzerine ebedî bir kutsama ilan edildiğinde, Canavar'a ve onun suretine karşı zaferin güçlü bir haykırışı yükseldi.

"O vakit, toprağın dinleneceği Yovel Yılı başladı." Review and Herald, 21 Temmuz 1851.

İsa geri döner ve yeryüzü bin yıl dinlenir; toprağın yedinci yıl Şabatı ile Yovel bunun tipini teşkil eder. Levililer 23:3'te, insan için yedinci gün Şabatı, yediye ait olan sekizinciyle sona eren bölümün girişi olarak tanımlanır ve toprağın dinlenmesi için yedinci yıl Şabatını temsil eder.

RAB Musa'ya şöyle buyurdu: İsrailoğullarına de ki: RAB'bin bayramları hakkında, onları kutsal toplantılar olarak ilan edeceksiniz; işte bunlar benim bayramlarımdır. Altı gün iş yapılacaktır; fakat yedinci gün dinlenme Şabatıdır, kutsal bir toplantıdır; o gün hiçbir iş yapmayacaksınız; oturduğunuz bütün yerlerde RAB'bin Şabatı'dır. Levililer 23:1-3.

Yirmi üçüncü bölümün Alfası yedinci gün Şabatıdır; bölümün Omegası ise, toprağın yedinci yıl Şabatı ve Yovel tarafından tipolojik olarak temsil edilen, yeryüzünün bin yıl boyunca boş kalmasıdır. Bölümün Alfası, yedinci gün Şabatı ile başlayan ve yirmi ikinci ayette sona eren ilkbahar bayramlarıdır; buna karşılık, bölümün Omegası yedinci ayın yirmi ikinci gününde sona erer ve ardından, toprağın yedinci yıl Şabatını temsil eden sekizinci gün ayinî Şabat gelir.

Birinci ayetten yirmi ikinci ayete kadar olan ayetler, Mesih'in göksel Başkâhin olarak Kutsal Yer'deki hizmetini temsil eder; yirmi üçüncü ayetten kırk dördüncü ayete kadar olan ayetler ise O'nun En Kutsal Yer'deki hizmetini temsil eder. Levililer kitabı kâhinlerin bir simgesidir ve Mesih'in Başkâhinlik hizmetini temsil eder. Yedinci günün alfa olan Şabatı yaratılışa kadar uzanır; omega olan yedinci yıl Şabatı ise yenilenmiş yeryüzüne kadar uzanır. Levililer yirmi üç tarihsel olarak yaratılıştan yeniden yaratılışa kadar uzanır.

Peygamberî mesajın sevinci ya da utancı, Gece Yarısı Çılgılığı'nın mesajını yahut onun sahte muadilini taşıyanların bir simgesidir. Bu hakikat anlatıya dâhil edilmedikçe, utancı doğuran mesele gözden kaçırılır. Hakiki yağa sahip olanlar bu noktayı kaçırmayacaktır. Sevinç, günahları kaldırılmış olanlar tarafından temsil edilir ve Çardaklar Bayramı'nı kutlayanlar tarafından takdim edilir.

Ve Söz beden oldu ve aramızda yaşadı, (biz de O'nun yüceliğini, Baba'nın biricik Oğlu'nunki gibi bir yüceliği, gördük) lütuf ve gerçekle doluydu. Yuhanna 1:14.

"Dwelt" diye çevrilen Yunanca sözcük, "çadır kurmak" anlamına gelir. İsa beden aldı ve aramızda çadırını kurdu. Bizim insan doğamızı, meskenimizi, çadırımızı, çardağımızı, bedenimizi üstlendi. Petrus bunu şöyle ifade etti:

Evet, bu çadırda bulunduğum müddetçe, size hatırlatmak suretiyle sizi gayrete getirmeyi uygun görüyorum; zira Rabbimiz İsa Mesih'in bana gösterdiği gibi, yakında bu çadırımı sökmem gerektiğini biliyorum. 2 Petrus 1:13, 14.

Pavlus bunu şöyle ifade etti:

Çünkü biliyoruz ki, şu dünyasal çadırımız yıkılırsa, Tanrı'dan olan bir bina, elle yapılmamış, göklerde ebedi bir konutumuz vardır. Çünkü bunda inleriz, gökten olan evimizle giyinmeyi hararetle arzularak; yeter ki giyinmiş olarak çıplak bulunmayalım. Çünkü bu çadırda olan bizler, yük altında bulunarak inleriz; soyunmayı değil, giyinmeyi isteriz; öyle ki ölümlülük yaşam tarafından yutulsun. 2. Korintliler 5:1-4.

Çardaklar Bayramı, göğün pencereleri açıldığında gerçekleşen yüz kırk dört binin mühürlenmesini simgeler. Yüz kırk dört binin günahları kaldırıldığında, Kutsal Ruh muzaffer kilisenin üzerine ölçüsüzce dökülecektir. Yüz kırk dört bin için yargı tamamlanmış olur ve mühürleneler, Çardaklar Bayramı'yla temsil edildiği üzere, Kutsal Ruh'un kudretiyle üçüncü meleğin güçlü çağrısını ilan etmek üzere giderler.

Bedenimiz bir tapınaktır ve bir çadırıdır; yani Buluşma Çadırı'dır. Çardaklar Bayramı'nı kutlamak için Yeruşalim'de toplananlar, günahlarının silinmiş olduğunu kutluyorlardı. Musa, çölde Buluşma Çadırı'nı kurmak üzere kullanıldı ve nihayetinde Çardaklar Bayramı, çölde çardaklarda ikamet edilerek kutlandı; çünkü İsa her zaman sonu başlangıçla tasvir eder.

Bunun için, göksel çağrının paydaşları olan kutsal kardeşler, iman ikrarımızın Elçisi ve Başkâhini İsa Mesih'i düşünün; O, kendisini atayana sadık kaldı; nitekim Musa da bütün evinde sadıktı. Çünkü evi kuran evden daha çok onura lâyık olduğundan, O da Musa'dan daha büyük yüceliğe lâyık sayıldı. Zira her evi birisi kurar; ama her şeyi kuran Tanrı'dır. Musa ise gerçekten, ileride söylenecek olan şeylere tanıklık olsun diye, bütün evinde bir hizmetkâr olarak sadıktı; buna karşılık Mesih, kendi evi üzerinde Oğul olarak; ve biz O'nun eviyiz, yeter ki güvenimizi ve umudun övücünü sona dek sağlam tutalım. İbraniler 3:1-6.

Tanrı'nın çadır mâbedini kurmak için kullandığı sadık hizmetkâr Musa idi; ancak Başkâhin ve Elçi olarak Mesih, kul Musa'dan daha büyük onura sahiptir. Musa'nın çadır mâbedinden, Süleyman'ın mâbedine, Hirodes'in kırk altı yılda yenilenen mâbedine, 46 kromozoma sahip insan mâbedine ve 1798'den 1844'e kadar olan Millerci mâbede kadar her ev Tanrı tarafından inşa edilmiştir. Mâbedin çeşitli tezahürlerinin peygamberî çizgisinde, başlangıcı Aden Bahçesi'nde olup, günahın ardından Bahçe'nin kapısında, tufandan sonra ise Musa'ya dek sunaklarda devam eden bu çizgide, üç asli işaret taşı Musa, Mesih ve yüz kırk dört bindir.

Musa ve Mesih, kadim İsrail'in alfa ve omegasını temsil ederler ve birlikte, yüz kırk dört bin tarafından da temsil edilen beşeriyet ile Ulûhiyetin birleşimini temsil ederler. Üçüncü meleğin gelişyle, Vahiy'in on birinci bölümünde, Yuhanna'ya tapınağı ölçmesi buyrulur; aynı meleğin

9/11'deki gelişinde de Yuhanna'ya tapınağı yeniden ölçmesi buyrulur. Her iki durumda da 1.260 güne ait avluyu dışarıda bırakması kendisine söylenir. 2023'te aynı melek geldi ve Tanrı'nın halkı artık tapınağı ölçmeye çağrılmaktadır. 1.260 gün, yahut üç buçuk gün, 2023'te sona erdi ve o noktadan Pazar yasasından hemen öncesine kadar tapınak inşa edilecektir. 2024, temellerin atılmasını işaretledi ve "küçük şeylerin gününü hor gören" bir grup olarak tezahür eden isyana tanık oldu; bu grup, görümü tesis eden sembolün Miller tarafından teşhis edilmesini protesto etti.

Bundan başka RAB'bin sözü bana geldi, şöyle dedi: Zerubbabil'in elleri bu evin temelini attı; onu yine onun elleri tamamlayacak; ve sen bileceksin ki Orduların RAB'bi beni size gönderdi. Çünkü küçük şeylerin gününü kim hor gördü? Çünkü sevinecekler ve o yediyle birlikte Zerubbabil'in elindeki çekül ipini görecekler; onlar, bütün yeryüzünü dolaşan RAB'bin gözleridir. Zekeriya 4:8-10.

Görümü tesis edenin Roma olduğu yönündeki Miller'in tespitini reddetmek, temelleri reddetmek ve "küçük şeylerin gününü hor görmek"tir. Millerci hareket, birinci ve ikinci meleklerin alfa hareketiydi; yüz kırk dört binin hareketi ise üçüncü meleğin omega hareketidir. Bu, alfa'dan yirmi iki kat daha güçlüdür. Bu peygamberî anlamda, Millerci hareketin temelleri "küçük şeylerin günü"dür. Habakkuk'un iki levhası üzerinde temsil edilen herhangi bir temel hakikati hor görmek, ölmek demektir; zira Daniel on birinci bölümün on dördüncü ayetinde tesis edilen görüm, Süleyman'ın tespit ettiği aynı görümdür.

Vahyin bulunmadığı yerde halk helâk olur; fakat kanunu tutan ne mutludur. Süleyman'ın Özdeyişleri 29:18.

Tepe taşı görümü harikadır; çünkü temel başköşe taşının aynı zamanda tepe taşı olduğunu, fakat yirmi iki kat daha büyük bir kudretle ortaya koyar. 2024'teki alfa mahiyetindeki temel sınama, dışsal entelektüel mühürleme mesajıydı; 2026'daki omega mâbed sınaması ise dâhilî ruhî mühürleme mesajıdır. Bunlardan biri canavarın suretini ve işaretini teşhis eder, diğeri ise Tanrı'nın suretini ve işaretini. O omega dâhilî sınama, Miller'in rüyasındaki iki sembolle temsil edilir; bu semboller, âhir günlerin hadiseleri bağlamında tanımlanmalıdır. Ambar nedir? Gıda nedir?

Bu konulara bir sonraki makalede devam edeceğiz.

İsa'nın döneminde bir Yahudi evliliği, çoğu kez aylar ya da bir yıla yayılan üç ana aşamada gerçekleşirdi. İlk aşama, nişan diye adlandırılan yasal evlilik akdiydi; bu safhada evlilik hukuken tesis edilir, fakat gelinle damat ayrı kalır, damat ise gelini için bir yer hazırlamak üzere babasının evine geri dönerdi. İşte bu nedenle, Yusuf'un eşi Meryem, birlikte yaşamaya başlamadan önce bile onun eşi olarak anılırdı. Bu dönemdeki sadakatsizlik zina sayılırdı.

Bekleme süresi belirsizdi ve günler, haftalar ya da aylar sürebilirdi. Bu belirsizlik benzetmenin ayrılmaz bir unsuruydu. Baba, gelinin iffetini teyit etmek için bir yıla kadar bekleyebilirdi. Damat dönüşünün kesin gününü ya da saatini ilan etmezdi; çünkü ne zaman olacağına karar vermek babasının takdirindeydi; bu yüzden gelin düğünün geleceğini bilirdi—ama ne zaman olduğunu değil. Bu belirsizlik kasıtlıydı ve baba damada gidip gelinini almasını emredinceye kadar, buna dâhil olan her şey beklemede kalırdı.

Baba, “Git ve gelinini al,” dediğinde, güvey geceleyin dostlarıyla birlikte, bağırarak ve borazan çalarak gelirdi. Bu, İsrail diyarında bunaltıcı olabilen gündüz sıcağında uzun mesafeler katmaktan kaçınmak için daima gece vuku bulurdu. Sokak lambaları bulunmadığından ve alay saatlerce sürebildiğinden, meşaleler ve yağ gerekliydi. Eski İbranî evliliklerinde, alaylar sırasında ilan edilen asıl ayinî ifade şuydu: “İşte, güvey geliyor!”

Meseldaki bakireler (nedimeler) rastgele kadınlar değillerdi; onlar gelinin nedimeleri idi: onunla birlikte bekleyen, düğün alayına katılmaları beklenen ve her an hazır bulunmakla, ayrıca damadın evine giden yolu aydınlatmak için kendi yağlarını yanlarında taşımakla yükümlü olan kimselerdi. Meşaleler çabuk yanıp tükenirdi; bu nedenle, yolculuğun uzaması ihtimaline karşı fazladan yağ getirmek zaruretli. Yağın ortaklaşa paylaşılması söz konusu değildi.

Kadim düğün alaylarında ve evlilik merasimlerinde gecikme normaldi ve kültürel bakımdan sorun teşkil etmiyordu. Gecikmeler beklenirdi ve uykuya dalmak olağandı. Ayrım uyumakta değil, hazırlıktadır; mesele uyanıklıkta değildir. Akılsız bakireler, bilge olanların yaptığı gibi bir gecikmeyi hesaba katmadılar. Herkes uyurdu; çünkü hukukî nişanlanmadan zifafa kadar olan süre bir yılı bulabilirdi.

Düğün alayı damadın evine vardığında, düğün şöleni başladı ve kapı temelli kapatıldı; geç gelenler içeri alınmadı. Bu bir zalimlik değildi—âdet gereği idi; çünkü kapı kapandıktan sonra gelip kapıyı çalan kimse, alayın bir parçası sayılmazdı.

İsa imgeler icat etmiyordu ve başka benzetmelerde sıkça açıklama yaptığı hâlde bu benzetmeyi açıklamadı. Onun bir açıklama sunmasına gerek yoktu; çünkü bu kültürel ayrıntıların tümü dinleyicileri tarafından bütünüyle anlaşılıyordu. İsa, bir soyutlamayı değil, Doğu’ya özgü somut bir evliliği işaret ediyordu.

Ayrıntılar, hem İbrani tanıklığı hem de Roma ve Yunan dönemlerinin tarihçileri tarafından bütünüyle teyit edilmektedir.

Mişna (MS 2. yüzyıl, ancak MS 70 öncesi Tapınak dönemi teamüllerini muhafaza eden)

Talmud (daha geç bir derleme, ancak önceki uygulamayı nakleder)

Josephus (1. yüzyıl Yahudi tarihçisi)

Rabinik evlilik liturjisi ve hukukî müzakereler

Yahudiye'nin Greko-Romen gözlemcileri

Josephus muntazam bir "nikâh el kitabı" sunmaz; ancak zımmen varsaydığı hukukî ve kültürel ayrıntılar, Mişna/Talmud tasvirleriyle tam olarak örtüşür. Mişna kilit kaynaktır.

Benzetme, birinci yüzyıldaki bir Yahudi dinleyicisinde bu denli çarpıcı bir etki uyandırdı; çünkü Matta 25'teki hiçbir unsurun izaha ihtiyacı yoktu. Gece yarısı gelişi olağandı, kandiller ve yağ apaçık zorunluluklardı, hukuken bağlayıcı evlilik nişanı ile gece yarısı alayı arasında bir gecikme beklenirdi ve kapının kapatılması mutlak uygulamaydı! İçeri alınmayan bakireler utandılar ve İsa'nın dönemindeki Yahudi dinleyiciler için, akılsız bakirenin utancı bütünüyle hak edilmişti.

Ritüeli bütünüyle bilen İsa'nın dinleyicileri, akılsız bakirelere hiçbir sempati duymayacaklardı; zira alaya katılması istenen herhangi bir bakire için hazırlığın mutlak bir sorumluluk olduğunu herkes biliyordu. Bu hakikatler Yahudi dinleyici kitlesi için o denli aşikârdı ki, İsa'nın benzetmeye ilişkin herhangi bir açıklama yapmasına asla gerek kalmadı.